

Odvrátit se od zla a následovat Boha

K beduínům přijel cestovatel. Vykládal o krásách světa, úžasných městech, technických vymoženostech a jeden mladý beduín zatoužil toto všechno poznat. Vydal se s cestovatelem do velkoměsta. Po nějaké době se vrátil. Když se se všemi přivítal, zasedli a otec ho vyzval, aby pověděl, jaké to tam bylo. Tu začal syn své vyprávění: „Bylo to hrozné. Tisíce lidí, kteří na sebe pokřikovali, tlačili se ulicemi a vráželi do sebe, nikdo nikoho nepozdravil, nikdo se na nikoho neusmál. Všude rachot, takže se nedalo usnout, spousta světel a reklam, ze kterých bolely oči. Spěch a shon, které nedaly člověku vydechnout a odpočinout. Ale ze všeho nejhorší bylo, že v hluku a záři velkoměsta přestaly svítit hvězdy a ztratilo se krásné noční nebe.“

Evangelista Marek má jako symbol Iva. To právě proto, že jeho evangelium začíná na poušti. Pro někoho nehostinné prostředí, pro jiné krajina požehnaná. Místo, kde si člověk může odpočinout od světel a hluku světa. A právě Advent nás volá: „Vydej se na poušť, najdi si čas a místo, kde bys mohl naslouchat. Svému nitru, svým přátelům, svému Bohu.“ Místo pouště se můžeš zavřít do samoty svého pokojíku, místo hvězd na nebi si můžeš zapálit svíce na adventním věnci. Nemusíš putovat tisíce kilometrů, stačí si najít čas pro setkání s Bohem.

Evangelium také hovoří o Janu Křtiteli. Slyšíme, že hlásal „křest pokání“. Co to je?

Janův křest byla očištná koupel, ve které se lidé zbavovali nejen prachu a špíny, ale hlavně hříchů. Dá se vykoupat z hříchů? Možná si řekneme: Ano, přece skrze svátost smíření. A právě tato „koupel“ musí být spojena s pokáním.

Pokání není to, že bychom si odpuštění museli vlastními silami zasloužit. Pokání znamená **odvrátit se od zla a následovat Boha**. Problém je v tom, že lidé mnohdy uvíznou někde mezi těmito rozměry. Chtěli by konat dobro, chtěli by sloužit Bohu, ale nechtějí se zříci zla. „Já bych šel do kostela, ale jsou tam lidé, na které se zlobím. Musel bych se odvrátit od zla – od hněvu, pomsty, musel bych odpuště. A to nechci.“ Takoví lidé touží po dobru, ale zůstávají v zajetí zla. Jiný přemýšlí: „Šel bych do kostela, ale mám tolik práce. Je tolik potřebnějších a důležitějších věcí, jež musím zařídit, nemohu ztrácet čas modlitbou.“ Nebo někoho napadne: „Máš za sebou náročný týden, měl by ses alespoň v neděli dosyta vyspat.“

Všechny tyto dobré věci jsou dobré do té chvíle, než nás začnou odvádět od setkání s Bohem. A my se musíme naučit rozlišovat, co v dané chvíli je či není dobré. Položme si (a v průběhu dní si znovu pokládejme) několik otázek: Usiluji o setkání s Bohem? Hledám ho? Nezůstávám spoutaný nějakým zlem? Co mi v mém životě opravdu prospívá a co mi škodí? Co mě k Bohu přivádí a co mě od něho vzdaluje (které vztahy, aktivity, činnosti, zájmy)?

Abychom se mohli odvrátit od zla a následovat Boha, je jako **první** důležité poznání. Vyjít ze spokojenosti se sebou samotným a přiznat si,

pojmenovat, co je dobré a co zlé. Největší nebezpečí je nevnímat (neuvědomovat) to zlé na sobě. **Druhým krokem** je rozhodnutí. Chci konat to, co chce ode mě Bůh. **Za třetí** pak přejdu k činu. Nejen že chci, ale také uskutečním dobro, pro které jsem se rozhodl. Nenechám se odradit prvními neúspěchy, leností, námahou. Pomoc budu hledat u Boha.

Pokání není jen nářek a pláč nad promarněnou minulostí. Je to cesta, po které mám jít k cíli – k Bohu. Advent mi připomíná, že na této cestě nejdu sám. Sám Spasitel mi jde vstříc, provází mě a povzbuzuje. Kéž nás tato dobrá zpráva naplní radostí.